

Entry #41

A Life in the Day of Philip K. Dick

'Entry #41' is een kritische installatie die toont hoezeer mens en omgeving met elkaar verweven zijn, *for better or for worse*. Dat klinkt misschien als een cliché, maar het loont de moeite om onszelf er blijvend aan te herinneren dat politiek niet enkel een sociale maar ook een psychologische impact heeft. Het gewicht van die impact toont zich het best in de uitzonderingen – of beter nog: de uitzonderlijken. Vandaar dat deze installatie geënt werd op het late werk van SF-icoon **Philip K. Dick** en het politieke klimaat waarin het tot stand kwam, namelijk: de **Viëtnamoorlog**, de **War on Drugs**, de **Koude Oorlog**, **anti-oorlogsprotesten** en, uiteindelijk, **Watergate**.

Het beeldmateriaal - een *splitscreen loop* van ongeveer 11 minuten - wordt omkaderd door **originele composities** op bas en gitaar door het producersteam **McEnroes**. De muziek is hun **eerbetoon aan Sonic Youth**, een iconische band die met albums als 'Sister' en 'Daydream Nation' met dezelfde ingrediënten werkte als Philip K. Dick in zijn romans: beide hanteren een **anti-cultureel perspectief** en leggen de **klemtoon op verspilling, wegwerpcultuur, drugsgebruik, chaos, schizofrenie, en het morele bankroet van het Amerika in de late jaren zeventig**. Meer detail hierover vindt u terug in de annex '**Litany for Philip K. Dick**', een essay dat gepubliceerd werd in het **OneArmedMagazine** ter gelegenheid van de tentoonstelling waarvoor deze installatie gemaakt werd. Dat bespaart ons gelijk een hele alinea vol dure woorden.

Het spreekt voor zich dat deze installatie dezelfde sfeer moest uitademen: ze moest **rommelig** zijn, maar toch **spannend**, met net genoeg **humor** om het drama extra in de verf te zetten. Een **post-punk versie van een Griekse tragedie**, **samengebond tot een goeie elf minuten** - net genoeg om spaghetti al dente te koken.

Ons recept werd gesmaakt tijdens de **tentoonstelling van OneArmedMan in september 2014**. Om die reden zijn we op zoek naar andere art events, interessante locaties & mogelijkheden tot samenwerkingsverbanden om deze audio-visuele installatie te exposeren in de juiste context.

Punk as Fuck

Deze installatie is het resultaat van de juiste mensen op het juiste moment en niets meer dan dat. Budget was er niet, enkel het plan om een video-installatie te maken, maar iedere stap in het proces liep zoals het moest lopen. Vier telefoontjes, een opnamedag, een trog chili (zonder jalapeno's, tot onze grote spijt), en een tweetal weken monteren en musiceren. Geen eindeloze discussies, changes of plan, twijfels over de smaak van dit of dat publiek - we wisten wat we wilden maken. Iedereen zat op dezelfde lijn, ieder wist zijn taak, en iedereen voerde ze uit naar beste vermogen. Er zitten per slot van rekening gecombineerde jaren - zeg maar decennia - ervaring achter. Dus als het er Lo-Fi uitziet, dan was dat ook precies de bedoeling. En het moet gezegd: *we had a very nice vibe goin'*.

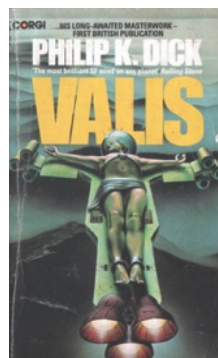
Die mentaliteit zit ook in de vertoning. Wat hebben we nodig? Vodka. Verder: een kamer die verduisterd mag worden, twee speakers, een mengpaneel, een laptop en projectiemateriaal. De rest brengen we zelf mee.

Als dat allemaal wel heel erg simplistisch klinkt, geven we u met veel plezier ongelijk. Want wat dit project dreef, behalve dan chili en vodka, was een brainstorm die al jaren geleden begonnen was. De bedoeling was altijd om een toneelstuk te maken rond Philip Dick, met live muziekbegeleiding. Het idee rijpte, transformeerde, groeide uit tot een verhaal dat nooit gerealiseerd werd. Want een deftig toneelstuk maken, zoals iedereen weet, kost bakken poen.

Dus hoe vat je een multi-mediale theatermonoloog van anderhalf uur - met live muziekbegeleiding - samen in een installatie? Het antwoord is deze keer wel heel simpel: je behoudt alle elementen behalve een uur en twintig minuten.

1. **TEKST** - de theatertekst werd vervangen door een collage van bronmateriaal, in de vorm van *cut ups*. De drie basisteksten (speeches van Nixon, een gnostisch tractaat en fragmenten uit het werk van Dick), geven stem aan drie gedachten: **medeplichtigheid, verlossing, en twijfel**. In de loop van de installatie vermengen deze stemmen zich tot een **algemene staat van verwarring** die uitmondt in de totale desintegratie van een persoonlijkheid, het punt waarop men speelbal wordt van zijn eigen waanbeelden
2. **HANDELING** - de handeling werd gereduceerd tot een progressie, claustrofobisch en contextvrij. **We tonen enkel de activiteit die er toe doet: het schrijven, het substantiemisbruik, en vooral: de verveling**. Wat aanvankelijk begint als een vorm van amusement, een intellectuele oefening, onttaardt in een ontwortelende radeloosheid
3. **MUZIEK** - de live muziek werd een *loop* van exact dezelfde lengte als de video. **Vier improvisaties werden verknipt en gemixt tot één lange soundscape**. Het is de *gut feel* en de conclusie die alles samen houdt, want in al die verwarring moet er ook harmonie zijn - en hoe verwarder de montage wordt, hoe harmonischer de muziek. Op het einde van de rit is de rekening opgemaakt maar de uitkomst blijft onzeker.
4. **VERLOOP** - de spanningsboog teert eerder op de montage dan (op) het narratief: met al die simultane impulsen van tekst, beeld en muziek rijst de vraag wat de drijvende kracht is achter het hele proces - **de gedachten, de handeling, of die gut feel** die even dwingend kan zijn als de steelse lonk van een hete blondine. Wat stuurt wat? Een antwoord komt er niet, maar dat is ook niet de bedoeling. De dynamiek is van belang - zeker in een werk als dit, dat je onmogelijk volledig kan vatten in een enkele bezichtiging. Het gaat 'm om de ervaring - niet het aantonen, maar het meevoelen.

Het resultaat van dat proces tonen we met plezier, ook online op www.naperecords.com & de [Entry #41 page](#).

Some Much Needed Distance

Maar wat tonen we eigenlijk? Waarom Philip K. Dick? *Truth be told: we like the guy.* Daarom studeren we erover, en zijn we niet minder gefascineerd door zijn verhaal dan door de verhalen die hij verzong.

Want het is een fascinerend verhaal. Hier heb je iemand die overduidelijk hoogintelligent is, en hooggevoelig - met alle gevolgen vandien voor zijn sociale vaardigheden. Iemand die leeft voor de hypothese, en zijn levenskrachten bundelt in een ritme van studie en productie, tot vijf romans per jaar toe. Iemand die, in al zijn onbeholpenheid, erkenning eist voor zijn talenten en tegelijkertijd zichzelf naar beneden haalt omdat hij niet is als de anderen, waardoor hij de onderlaag ontdekt, de lotgenoten, drugsverslaafden en *fuck ups* van allerhande allooi. Mensen die in de loop der jaren zijn wereldbeeld herleiden tot **de aloude dichotomie van underdog vs. authority**. Een mentaliteit die gevoed wordt door de autoriteiten zelf. Voeg daarbij een rist religieuze visioenen en de formule voor een fikse psychose is compleet.

Het geeft te denken. **De bedenker van romans** die beter bekend zijn om hun verfilmingen, gaande van **'Blade Runner'** tot **'Minority Report'** en **'Total Recall'**, heeft op het einde van zijn leven wel degelijk met een zilverpapieren muts rondgelopen uit vrees voor Russische microgolven die zijn gedrag zouden beïnvloeden. En toen hij op een avond de toekomst begon te voorspellen in Koine-Grieks, de oorspronkelijke taal van Socrates, was het hek natuurlijk helemaal van de dam. Uit zijn studies van **gnostische geschriften** puurde hij een **exegese** van ettelijke duizenden bladzijden, waarin hij **het christendom herleidde tot een SF-roman**. De Christus was een virale entiteit die van gastheer tot gastheer ging, en het Amerika van zijn tijd was gewoon een andere manifestatie van *The Black Iron Prison*, een soort Cube-achtig format waarin dezelfde ruimte simultaan in verschillende tijdvakken bestaat, en de *War on Drugs* al sinds de schepping van de wereld een aanvang nam.

Exegese dus - een soort *Pensées* zoals Pascal en Multatuli hadden geschreven, maar dan in een psychotische versie. Het probleem was dat Dick zijn stellingen overal bewezen zag. **Dat is het punt met een paranoïde geest - er is geen genezing in een wereldbeeld dat zelf bol staat van paranoïa**, met vermoedens van spionage, subversie, subliminale indoctrinatie en openlijke corruptie. En als tegengif voor al die twijfel en verwarring die hij uit de wereld oogstte, was het idee van Verlossing (inderdaad, met een hoofdletter) de enige troost die Philip K. Dick nog vinden kon. Na alles wat hij had meegemaakt, was het enige besluit dat hij nog maken kon dit: **deze wereld was van meet af aan gedoemd, maar het godshoofd had in zijn eeuwige wijsheid een immense undercoveroperatie op touw gezet om de tuin van Eden alsnog tot stand te brengen.**

Precies dat element wordt toegelicht in 'Entry #41', vernoemd naar dat onderdeel van Dicks exegese waarin hij erkent dat hij evenzeer een onderdeel is van het probleem als van de oplossing. Hij grijpt naar strohalmen, naar Sophia's en Psalmen om de tijd van tegenwoordig te ontgiffen, beseft dat het een hopeloze situatie is, maar kan zich er niet van onttrekken uit vrees dat er niets meer overblijft om voor te leven. **Het eindresultaat is een bewust ervaren waanzin, schizofrenie als uiting van vrije wil.** Dick houdt vast aan gedachten die hij onmogelijk kan geloven maar waar hij niet meer zonder kan. Het is een verslaving, als het ware, die hij in evenwicht houdt door ze van op een afstand te beschouwen. Ze vormt de spil van één van **zijn laatste, metafictionele romans: 'VALIS'**, waarin hij zichzelf opsplijt in Phil Dick en *Horselover Fat*, een kunstmatig alter ego dat als enige functie heeft om de nodige afstand te bewaren van zijn eigen gedachten. Het ontstaan van dat alter ego gebeurt langzaam en fragmentarisch, en ook in de video is die andere stem hier en daar aanwezig, tot ze op het eind onthuld wordt. Het is een contract dat hij met zichzelf sluit, maar van het soort dat met bloed ondertekend wordt.

ANNEX

Litany in memory of Philip K. Dick

Thin ice grows the best thoughts - it's that place where insight no longer stands on its own, but is an inherent part of inspiration. There is a risk, of course: stay out there too long and you lose your sense of perspective, at which point nothing makes much sense anymore. It's all just part of a pattern, and the more insights you add to that pattern, the less certain you are of anything.

The conundrum has been there for as long as we've been able to call ourselves human: how do we know whether what we know is actually true? All these connections that are just there, as if God or Socrates had put them there, how true are they in fact? We are confined to our senses, after all, and the history of philosophy is the gradual discovery of that rift between our understanding and the things it pertains to.

But when it comes to making or seeing connections, the more poignant question concerns their value. Do they - in fact - serve the betterment of our understanding, of our being, or is there something else going on?

What if we were actually carefully crafted androids, programmed with a ridiculously detailed mission statement that we perceive as value-driven behaviour? What if we were, in fact, designed for a purpose that eludes us, and all these create/destroy, discover/hide, worship/abuse-dynamics, along with inherent tendencies toward philandering and procrastination, are part of a logic that we cannot fathom because we were never built to understand ourselves at that high a level?

In 2014, a quantum computer passed the Turing-test. When they heard, fans of Blade Runner immediately saw large zeppelins with LCD-screens of geishas advertising cigarettes floating by. But if it shows anything, it shows that we've reached the limits of our intellect. Once more we've hit the boundaries of our cognitive capabilities, and we're compelled to build new and fearsome tools to extend our reach into the - for now - unknowable (with all the obvious perks for the military-industrial complex).

The patterns will only become more elaborate.

And what happens to morality in the meantime? Our history has already become a showcase of our own fallibility. Yea many centuries ago we were God's gardeners. And even if that was just a puritan neurosis, look at what's going on right now. The more we know, the bigger the mess.

'Commander Ludd, looks like they finally botched the job,' a large, beetle-like entity beeps into a microphone screwed to the chest plate of its exoskeleton.

'Have we deadline?' The microphone screeches back.

'T minus fifteen zoids.'

The microphone crackles. Distant murmurs, then Commander Ludd sounds again. 'Initiate protocol B 76565.'

'Sure thing, boss.' The giant beetle rubs its upper paws while fondling a large red button at the center of its console with one of its lower extensions and squints its large facetious eyes in a way that makes it look, for want of a better word, contented.

This is how desperation becomes inspiration: the need for alternatives can drive a normal man far out there, on exquisitely dangerous thin ice - even against his or her will. Especially in the last century and a half, there has been plenty of cause for such inspiration all around the world - ever since we built the proper tools for fucking up at a planetary scale - and most of all in those regions where regimes were not keen on honest expressions of moral outrage.

So what does the sane man do, when he is compelled to express his or her insights in a country where blacklists are managed by the government and not just the insurance companies? That's right: they find refuge in refuse. The kind of cultural trash that can only be enjoyed by children and adults of the lowest intellectual prowess (speaking from the functional point of view, that is, the kind that turns human into resource).

This is what sci-fi is all about. If you can't talk about the working class, talk about underground mutants, as did H.G. Wells. And if you can't talk about past wars because they have been reshaped to correspond to doctrine, then you can talk about a war in a different galaxy, twenty thousand years from now. Osamu Tezuka only invented robots because it was the only thing the censorship commission of post-war Japan would allow. The list of artists that have used sci-fi as a tool for social critique is long, but longer yet is the list of weirdo's spewing out the muck that constitutes the bulk of the genre.

The death of JFK inspired everyone who lived at the time to ask themselves how much they knew about anything. There was no question about it being a conspiracy. How could it not be? It was the president of the United States. The only open question that remained was: who was really pulling the strings, if not the most powerful man on earth?

Paranoia is a strategy to deal with the anguish of knowing that we will never know the truth. It's not a matter of competence: we are simply not allowed to. The facts are purposefully hidden from us, and all we can do is infer by elaborating on patterns of patterns. It's what we do best, after all. And while we are groping around, things only become worse, forcing us to delve deeper, trying to find the root cause, the holy grail that will allow us to understand what the hell is going on and what we can actually, truly do about it.

Unless, of course, even that is all part of the trick. It even has a name: repressive tolerance. Feel free to vent, gents. Dig in and dig deep, this ant hill goes a loooooong way and we're curious at the connections you will make between corridors. So step right in and give it all you've got: the more you think, the less likely you are to reach a conclusion.

Or maybe it's just this: there is no alternative. There are no alternate worlds where life is organized with different social paradigms, different forms of politics, unless the ones we invent for ourselves in art and literature. And in truth, who really wants to change the world? We got the cars and the planes and the exotic foods, defibrillators and designer brands, the child support and celebrity shrinks, we've got an abundance of reasons to love and hate and worry and indulge and generally feel like human beings even if, in other parts of the world, they don't. We all know that revolt only becomes an option when there's nothing left to lose, and we have so much to lose - more than our morality warrants us to enjoy, but isn't that what progress is all about? Isn't this what we humans do?

Schizophrenia is a strategy to cope with that moral short-circuit. That bit about pattern analysis, trying to get at the heart of some big plan that you are in fact part of: outsource it to another part of your brain, at least that way you still have a shot at some kind of happiness. It's not madness. It's self-preservation.

But what happens when the analysis starts to run itself, the connections are no longer made by choice but are replicating exponentially, up to that point where the mess in your mind starts to look a lot like the mess out there?

Chances are you will see your struggle reflected in everything. When your alpha waves start to show the same frequency as the cosmic snares the world dances on - that's the point of no return. You go bazonga's, or you become enlightened. In both cases, everything loses its meaning. The connections are no longer relevant - they're just white noise. Chances are you will see things at so large a scale that time becomes circular, and the past is as much a prediction of the future as the future is a mirror of the present. Your own involvement is no longer an issue, it's just a fact of life, and your moral dilemma's no longer apply because you are simply here to observe, not partake in the chaos.

Unless, of course, the chaos was coming after you all this time.

NAPE006 - ENTRY #41 - THESE ARE ROMAN TIMES

ENTRY #41 is a text-and-video installation produced by NAPE Records for the exhibition 'The Year 2525' (www.OneArmedMan.be - 09/2014 @ 't Groen Kwartier, Antwerp).

Credits

Script, direction & edit by Davy Reggers

Music by McENROES

Camera & post-production by Sofie Hanegreefs

Actor: Koen 'Tsjol' De Roovere

<http://naperecords.com/?portfolio=new-release-portfolio>

